

се намѣрилъ тамъ и заминаваше за Сливенъ, за да увѣдомятъ правителството за появяването на четата въ селото имъ. Пратенното писмо се прѣдаде на Андоначи Икономовъ, който като го прие, заръча на дѣда Петра, никому да не казва, че му е прѣдалъ писмо. Андоначи занесе писмото на сливенската община. Общината като прочете писмото, задѣлжи М. Гюлмязовъ да извѣсти на мютесарифинъ съдържанието въ което се искаше за помощъ защото четата идеала въ селото имъ. Сжщо и отъ Нейково се извѣсти. Правителството, увѣдомено отъ тия извѣстия телеграфира до одринскитъ валия за наставлѣния. Войската, която се нахождаше въ Сливенъ, прие распорѣждане, щото едно отдѣление да отиде въ Нейково по диритъ на възстаницитъ, а другитъ да имъ завземе прѣдята имъ отъ къмъ Градецъ и Медвенъ, отъ дѣто бѣха извѣстени че ще минатъ. Прѣзъ сжщата нощъ, мютесарифинъ телеграфира на каймакамитъ по градоветъ: Айтосъ, Бургасъ, Карнобадъ и пр. да дагнатъ потерии състоящи се само отъ турски баши-бозуци. които се стичаха къмъ посоченитъ имъ мѣста. Разярени отъ гнѣвъ, прѣзъ кждѣто минаваха притѣсняваха българското население, извършваха разни безчеловѣчия, най-повече когато името *комита* стана общо название на цѣлото българско население. И войската не отстѣжваше по-долу въ варварства като замина да прѣслѣдва възстаницитъ. Отдѣлението като пристигна въ Нейково, излови бѣбгледитъ и тѣзи, които бѣха пратени за хлѣбъ. Другото отдѣление, което бѣше тръгнало по ичеренскитъ пѣтъ за балканскитъ села, опжтиха се за Жеравна, като се научи за дохождане на четата тамъ. Като пристига, распитаха подробно за възстаницитъ и за момчетата които сж ги придружили. Чорбаджиитъ казаха, че имало такива, но сж избѣгнали отъ четата. Поскоро